

PARTIZANSKA KNJIGA

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 7

PARTIZANSKA KNJIGA

Naslov originala:
Retorno 201

© Guillermo Arriaga Jordán, 2005

© ovog izdanja
Editorial Páginas de Espuma, S., L., 2005
c/Madera 3, 1° izq. 28004 Madrid

© Partizanska knjiga, za ovo izdanje, 2017.

Urednici
Srđan Srđić
Vladimir Arsenić

GILJERMO ARIJAGA

RETORNO 201

Sa španskog prevela
Biljana Isailović

Kikinda, 2017.

RETORNO 201: Naziv ulice,
pravolinijske i duge, koja se nalazi u jednoj
koloniji u predgrađu na jugu Sijudad
Meksika.

Posvećeno mojoj supruzi Maru,
i deci Marijani i Santjagu,
bez truna sumnje

LILI

Horheu Arijagi

Oni su je ubili, ja to znam i samo ja to znam. Nisu oni krivi, bio je to nesrećan slučaj, nisu znali šta rade. Oni su maltene deca. Nevini su... moji sinovi...

– Vaša tetka Gabrijela i Lili ostaju da žive ovde.

– Zašto?

– Zato što ostaju.

– Dugo?

– Dokle god bude potrebno.

– Ali Lili je...

– Ni reči.

– Ne, tata, ne ovde.

– Nećemo se raspravljati.

– A gde će da spava?

– Vas dvojica ćete spavati zajedno... a Lili u tvojoj sobi.

– Ne...

Nisu to učinili namerno, igrali su se: čist nestašluk. Oni nisu zli, nisu...

- Roberto, poljubi svoju sestru od tetke.
- Ne, ta...
- Hajde.
- Neću.
- Poslušaj me.
- Ali ne želim.
- Pusti ga, Rodrigo, navići će se već.

Rekla sam Rodrigu da Gabrijela nema kod koga da ode i on mi je kazao da je dovedem kod nas kući. Jadnica, bila je očajna. Havijerova smrt ju je potpuno slomila. Bilo mi je žao.

Gadila nam se, ličila je na neku jadnu životinju koja samo cvili i bali. Tata nam je rekao da će ostati da živi s nama. Nismo to želeli, Lili nam je bila odvratna.

Da, stvarno je bila mnogo ružna i mene je pomalo bilo strah od nje, imao sam osećaj da će me ugristi.

Ipak, posle izvesnog vremena navikli smo se na nju.

Ja i ne baš previše, u stvari nikada se nisam navikao, ali nisam imao izbora.

Malo-pomalo počeli smo da se igramo s njom.

Mojoj sestri je sigurno bilo teško što ima ćerku kao što je Lili, ali koliko puta sam je upozoravala da je trudnoća u njenim godinama opasna. Samo Bog zna zašto nešto radi.

- Idemo u bioskop s tetkom.
- A Lili?
- Vi ćete se brinuti o njoj.
- Ne...
- Nema gundanja, deco... poljupčić za mamu... doviđenja... budite dobri.

Nismo znali šta da radimo s Lili. Bilo nam je dosadno da je čuvamo. Mama, tata i tetka Gabrijela sve češće su izlazili i mi smo morali da ostajemo s njom.

U početku nismo obraćali pažnju na nju, zaključavali smo je u sobi i nismo je puštali da izađe. Lili bi urlala i urlala, ali nismo joj otvarali.

Nismo smeli da izađemo napolje i da se igramo s drugovima. Ako bi tata i mama došli i videli da smo Lili ostavili samu, strašno bi se naljutili.

Da, jednom smo otišli da se igramo na trgu i oni su se vratili. I Roberta i mene su dobro izdevetali.

Sem toga, od tada su svaki čas zvali telefonom da provere jesmo li kod kuće.

Užasno nas je nerviralo da ostajemo s njom, jer je tetka Gabrijela bila ta koja treba da je čuva.

Gabrijela je morala da izlazi, da se malo zabavi. Havijerova smrt ju je mnogo potresla, nije mogla da se zatvori u četiri zida sa svojim bolom. Lili joj je bila teret.

Čini mi se da im je bilo bolno da je izvode.

Da, skrivali su je, nikada je nikuda nisu izvodili. Kada su mama i tetka išle u supermarket, nisu je vodile.

A na našu nesreću, bili smo dužni da je čuvamo baš onda kad završimo domaći.

Kada nije bilo škole, morali smo da je čuvamo celog dana.

– Zar ne bi bilo bolje da je smestimo u odgovarajuću ustanovu?

– Rodrigo...

– Pa, tako bi možda bilo najbolje za sve nas.

– Nikako, zete, više volim da je uz mene... da se ja brinem o njoj.

Jednom smo doveli drugove da je vide, da vide koliko je ružna.

Ličila je na nosoroga.

Užasnuli su se, kao što se i ja užasavam.

Tata je saznao od Luisove mame da smo je svima pokazali i strašno se naljutio.

Kaznio nas je i celih nedelju dana nismo smeli da izlazimo iz kuće.

– Prijatna je osoba, Gabrijela, izgleda da je dobar čovek.

– Misliš?

– Naravno.

- Pozvao me je danas na ručak.
- Baš lepo.

Svaki put su je sve duže ostavljali da bude s nama.

Smučila su nam se njena urlanja, ali više nismo mogli da je zaključavamo. Tata je shvatio šta radimo, pa nam je oduzeo ključ od sobe.

Nije nam preostalo ništa drugo nego da se igramo s njom. Kad je bila s nama, bar je ćutala.

- Moraš opet da imaš svoj život.
- I ja se s tim slažem, Gabrijela.
- Ali on ništa ne zna o Lili.
- Ako te voli, prihvatiće i nju neminovno.
- Stvarno?
- Naravno.

Jednog dana Salvador ju je, dok se igrao s njom, slučajno uhvatio za sisu.

Uh, baš sam se žestoko napalio.

A Lili nije zaplakala.

Tad nam je palo na pamet da je skinemo. Uostalom, tata, mama i tetka neće doći do kasno u noć.

Skinuli smo joj svu odeću i krenuli da je pipamo po celom telu.

Ona nije ni pisnula. Bila je mirna kao bubica.

Bila je debela, baš debela. Snežnobela. Ali to nam nije bilo važno.

Takođe je bila veoma dlakava. Po nogama i ispod pazuha imala je guste dlake.

I pica joj je bila veoma dlakava. Ja nisam znao da ženama tu rastu dlake.

Salvador je počeo da joj gura prst. Stavljao ga je i vadio. I ja sam joj ga stavio.

Utom smo čuli da stižu kola i veoma smo se uplašili. Pomislili smo da se tata i mama već vraćaju. Brže-bolje ponovo smo obukli Lili i otrčali u svoju sobu.

– Kako ti je bilo sa Ismaelom?

– Ah, on je duša od čoveka.

– Pa onda živni malo, kaži mu *da*.

– A, ne, Estela, još nije vreme.

Tri dana kasnije tata i mama otišli su u Akapulko, a tetka Gabrijela kod nekih svojih prijateljica koje su imale kuću u Kuernavaki.

Mislim, tako su nam rekli.

– Vraćamo se u utorak. Tetka Gabi se ne vraća do srede.

– Dobro čuvajte svoju rođaku Lili.

– Hoćemo, tata.

Sada smo se radovali što ostajemo s Lili, mogli smo da radimo s njom šta nam je volja.

Da, jer je služavka Romelija u tri po podne odlazila svojoj kući, čim bi nam dala ručak, i više se nije vraćala do sutradan.

Smislili smo da polako skidamo Lili. Na našu sreću, samo su joj obukli spavaćicu i gaće.

Lili smo stavili na pod i tu smo je skidali dogola.

Ponovo smo počeli da joj guramo prst u rupicu. Robertu je došlo da joj ljubi sise, koje su takođe bile veoma dlakave.

Ona se nije ni mrdnula, ležala je opružena na podu, puštajući da joj radimo šta god hoćemo.

Sledećeg dana, u subotu, ja sam skinuo pantalone, izvadio đoku i stavio ga u Lili. Uh, kako je bilo dobro, napalio sam se.

Mene je bilo strah zbog onog što je Roberto uradio. Mislio sam da bi mogao da joj napravi bebu.

Ali na kraju je napaljenost bila jača od svega, pa joj je i Salvador stavio đoku.

Sve vreme smo samo čekali da Romelija ode i da ostanemo sami s Lili.

Svakog dana smo je jebali. Ponekad bismo se budili noću i ponovo bismo je jebali.

Odvodili bismo je u sobu i stavljali u Salvadorov krevet. Više je nismo ni oblačili, ostavljali smo je голу. Samo kada smo znali da je vreme da Romelija dođe, negde oko devet, oblačili bismo joj spavaćicu i vraćali je u njenu sobu.

Ali čim bi Romelija izašla iz kuće, odmah bismo ponovo skinuli Lili.

Vreme nam je proletelo dok se tata i mama nisu vratili.

- Jeste li bili dobri?
- Jesmo.
- A Lili?
- Bila je odlična, mama.
- Jeste li se igrali s njom?
- Da.
- Šta ste igrali?
- Fudbal, klikere, svašta.
- Šta, zar ona to ume?
- Ponekad.

Ne znam zašto se mojim roditeljima sedelo kod kuće, kao i tetka Gabrijeli. Nismo nalazili način da opet budemo sami s Lili.

Tačno. Mislim da se tetka posvađala s nekim svojim momkom koga je imala, pa su tata i mama provodili sate pričajući s njom.

- On je u pravu, Gabrijela.
- Ne mogu, jednostavno ne mogu.
- Ne možeš ni ovako da živiš.
- Jednostavno, ne znam... gadi mi se svaki njegov dodir... jednostavno ne mogu.
- Zašto?

- Odmah se setim Havijera.
- Ali, Gabrijela...
- Šta da radim, to je nešto duboko u meni.
- Popričaj s njim. Objasni mu.
- Ali nemoj da plačeš.
- Havijer mi puno nedostaje, baš mi nedostaje.
- Znam, znam, smiri se... videćeš, sve će doći na svoje, draga moja sestrice.

Jedno vreme tetka Gabrijela je stalno grcala u suzama.

Ušla bi u Lilinu sobu i čuli bismo je kako tamo plače.

Postalo je skoro nemoguće da bilo šta radimo s rođakom i mene je, za sebe to tvrdim, već počeo da obuzima očaj. Hteo sam opet da jebem Lili.

I ja isto. To nam je postalo neka vrsta poroka. Ni na šta drugo više nisam mislio.

- Opet me je zvao.
- Ko?
- Ismael.
- Stvarno?
- Da.
- I, šta ti je rekao?
- Da hoće da popriča sa mnom.
- Da se pomirite?
- Aaahhhaaaaa...
- Savršeno. Čestitam.

Tetka Gabrijela je ponovo počela da izlazi jer se pomirila sa svojim momkom.

Služavka Romelija se udala i otišla iz naše kuće.

Stvari su opet počele da se dobro odvijaju.

Tata je morao da ide u Tihuanu zbog posla, pa je poveo sa sobom i mamu i tetku.

– Jeste li sigurni da ćete moći da se brinete o svojoj rođaki?

– Da, mama.

– Vi, sami?

– Da.

– Davaćete joj doručak i ručak i sve što treba?

– Da, mama.

– Sigurno?

– Sigurno.

– Dobro. Zamolila sam Romeliju da dođe u ponedjeljak i okupa Lili. Ako bude nekih problema, reći ćete joj. Dogovoreno?

– Dogovoreno.

Otišli su na četiri dana. Tu noć smo proslavili tako što smo jebali Lili.

Sve troje smo zaspali u istom krevetu.

Sutradan smo sve troje ušli u kadu. Stavili smo Lili da sedi i nasapunjali je. Shvatili smo da će, ako joj stavimo puno sapunice u picu, lakše moći da nam uđe.

Meni je palo na pamet da joj nasapunjamo i dupe, pa ćemo onda moći da joj stavimo i otpozadi. Robertu je to bilo gadno, ali meni nije. Prvo sam joj stavio prst i video da ulazi skoro isto kao spreda. Onda sam joj stavio đoku.

Mora da ju je mnogo bolelo, jer je počela da vrišti, ali Salvadora je bilo baš briga i nastavio je da joj to radi. Lili je ubrzo začutala i više nije plakala.

Mnogo me je više uzbuđivalo kada sam joj stavljao otpozadi nego spreda. Lili bi povremeno zavrištala, ali to nije bilo važno, na kraju krajeva ličila je na neku jadnu životinju.

Taj dan smo proveli u kadi, i sledeći, i sledeći.

Sve dok se nisu vratili tata i mama.

Kada sam je ugledao, već je bila mrtva. Ništa nisam mogao da učinim za nju. Roberto je plakao, a Salvador je ćutao kao zaliven. Nisu to uradili namerno.

Stvarno nisam znao kada smo počeli da je bijemo. Mislim da je to bilo jednog dana, ležali smo u krevetu, kada je ona počela da urla i onda smo joj opalili nekoliko šamara da bismo je ućutkali.

Ne foliraj, Roberto, svidelo ti se da je tučeš.
I tebi takođe.

Istina je, svidelo nam se da je tučemo i da je zlostavljamo na svaki način. Više nam nije bilo zabavno da je samo jebemo. Hteli smo da uradimo nešto uzbudljivije.

Glava joj je bila razbijena. Ali ja znam da to nije učinjeno namerno, da su se samo igrali s njom.

Sve se dogodilo munjevito. Lili je vrištala i vrištala. Salvador ju je šutirao. Ona je bila gola. Prethodno smo je jebali otpozadi. Odjednom smo čuli da stižu tatina kola. Morali smo da je ućutkamo. Ali Lili je i dalje vrištala. Bili smo očajni. Ja sam joj stavio šaku preko usta, dok je Salvador pokušavao da je obuče. Ali ona se nije dala, mnogo se otimala i vrištala. Onda je Salvador dohvatio bejzbol-palicu i prilično ju je jako tresnuo po glavi. Lili se srušila i više ni makac, ni da mrdne. Istog časa šiknuo je mlaz krvi. Nismo znali šta da radimo. Tata je ušao u sobu i pokušao da joj pomogne čim ju je ugledao. Već je bila mrtva. Ja sam mnogo plakao. Tata nam je rekao da ništa ne pričamo. Ubrzo su stigle mama i tetka Gabrijela. Tata im je rekao da se Lili okliznula i lupila glavom. Tetka je kao luda počela da je grli i grli. Mama se naslonila na zid i stajala tako nema.

Lili, moja Lili, kćeri moja... Lili.

Znam da su oni to uradili igrajući se s njom. Oni ne bi bili u stanju da to učine iz zle namere. Jadna dečica, jako su se uplašili.

- Možda je tako bolje, Gabrijela.
- Lili... moja Lili...
- Hoćeš li se udati za Ismaela?
- Lili... moja Lili...

Oni su je ubili, ja to znam i samo ja to znam. Nije njihova krivica, bio je to nesrećan slučaj, nisu znali šta rade. Pa oni su skoro deca. Nevini su... oni su moji sinovi...